

ארז ומיכל
"אני אהיה בעל נהדר ואבא הכי טוב בעולם"

זכורה לי שיחה אחת, שלה האונתי בקו השני. שמעתי עד כמה השתרל ארו להוכיח, כי הוא אכן "עבר על עצמו" וראוי להערכה. בעודו מספר למוטה'לה כי מזה שש שנים הוא חי בלונדון, שהספיק להתחתן עם אשה העוסקת באמנות ושהוא עושה הרבה כסף, שאל אותו אבא חד וחלק: "הכל טוב ויפה. מה אתה רוצה ממני?" ואז סיפר לו ארו, בתיקוה כי יצליח לעורר איוושהי סימפטיה, כי גולדה לו בת מקסימה, ושהיותו אבא משמחת אותו. מוטה'לה העקבי, חור ושאל את אותה השאלה...

הרי פשוט לרצות חיבה מאבא זה ביוזבו זמן לארציונלי! מן הראוי, לרצות בקומוניקציה עם אבא ורק לאחר שהגדרת לעצמך מה אתה רוצה ממנו. ויותר מכל, חשוב כי תהיה מוכן לשלם את המחיר שיירש ממך: להיות מוכן שאבא סופרמן ינהל את חיך.

איך? טכניקת ההשתלטות על חיך פשוטה ביותר. אבא רק יציע לך את "הנכון לעשות", לאחר שהסכמת בלתי-ברירה, לומר כי רצית בעצמתו, ואם תפעל שלא בהתאם לעצה שקיבלת, הוא ייפגע עד עומק דיסקיות-שיכלו, ויסביר לך כי אילו אכן הערכת אותו, היית משתמש בהן גם אתה. והיה והתנהגות מופקרת זו תחזור על עצמה, ינפנף אבא בדגל ניתוק כל קשר ביניכם. שהרי אין סופרמנים אוהבים לבזבז את זמנם על אפסיס-מאופסים.

כמלים אחרות, ארו ידע תמיד שכרי לזכות באהבת-אביו, עליו לפעול בהתאם לשיכלו של אותו אבא. מוכן שלא באופן שרירותי. בכל פעם שיתעורר ספק בעצותיו, ישיר אבא שירי-הלל לשיכלו אשר "יודע איך לדעת" בכלל, ומה לדעת בפרט.

צהלה בטלפון

ב מאי 1984 היתה לי תאונת-דרכים בלוס-אנג'לס. בעודי שוכבת בבית-חולים צילצל ארו כדי לזכות לדבר עם מוטה'לה. אחי, שענה בטלפון, סיפר לו שאני מאושפזת, ושמצבני קשה. עובדה זו איפשרה לו להמשיך לצלצל, ולוא רק כדי לדעת אם מצבני הוטב.

לשימחתו של ארו חודש הקשר בינו לבין סופרמן, שהרי הציע לו עזרה בהוצאת-סיפרו לאור. ומכיוון שאותו ספר עדיין לא נכתב, הציע לו מקום-מגורים ותמיכה כלכלית, אם יחליט לבוא ללונדון.

באמצע חודש אוגוסט שוחררתי מבית-החולים וחורתי לגור בבית, כדי שאמי תוכל לטפל בי.

כעבור שלושה חודשים לא יכולתי עוד לחיות שם. הרגשתי בצורך להתרחק ככל האפשר מאותה קופסת-מגורים, שבה רוב שעות היום הסתובב מוטה'לה והסביר בפעם אידיוסוף את האטימולוגיה של החייס-הנכונים.

החלטתי לנסוע לארו. כשמזכירתו אמרה לו כי אחותו בטלפון, שמעתי אותו אומר לה בטון נרגש: "אה כן, זאת אחותי מישראל מאמריקה. תגידי לה שאני כבר עונה."

הוא שמח מאוד על ההחלטתי לצלצל אליו. "מיכלצ'וק, סוף כל סוף את לא נשמעת כמו חייל קשות. איך יכולת להגיד תמיד כשצילצלת לי, אבא איננו". ולטרטוק את הטלפון? טוב, עכשיו זה כבר לא משנה."

כאשר אמרתי לו שאני רוצה לבוא ללונדון, צהל. "מה רעתך לקחת מטוס עוד היום?" שאל אותי בהתרגשות מבודחת ונבוכה. מכיוון שהיה עלי לבקר אצל כמה רופאים, הסברתי שאוכל להגיע רק בתאריך מאוחר יותר.

מרצדס ירוקה

ב דצמבר הגעתי ללונדון. נחתתי בנמל התעופה היתרו, כשאני חוששת שהיה עלי לפגוש את אותו ארו שהיכרתי ב-1974. כל-יך לא רציתי לעמוד מול חסיד של מוטה'לה, ובלתי-ברירה לשמוע אותו מוצט מישפטי-מפתח אוניקטיביסטיים.

לשימחתי, פגשתי בארו אחת. בנמל-התעופה המתין לי בחור צנום, לבוש בחליפת-צמר בהירה ועטוף במבוכה. כדי לכפות על אותה מבוכה, שהיתה לשינו, עסקו בכניעת טכניות. ארו הסביר לי כי התנה את מכוניתו רחוק מדי, ואני התלוננתי על הפקידים שהיססו מלהחתים לי את הדרכון.

מרצדס S.E.L. 500 ירוקה וחרישה היתה המכונית שחנתה במרחק, ומכיוון שהרגשתי כי ארו מצפה להתרגשות מסויימת, נמנעתי מלהתייחס לכלייה-החבורה. אך זה לא עזר. "מה רעתך על

לחיות אותם, והיינו מקבלים את פסוקו של אותו יום בטענה כי הוא חלק מתוכנית-חיים רציונלית.

"ומה הם חיים אם לא הזמן שבין העריסה לקבר?" שואל מוטה'לה עד היום, וכאופן אוניקטיבי ממשך לא לממש ערך אוניקטיבי אחד. הצלחתו היתה ותהיה בינו לבין עצמו, כשבינו לבין עצמו הוא מצביע מצד אחד על פילוסוף מילולי, ומצד שני על השד הטמון בו. אותו שד הוא חבלן מיקצועי, אשר לבטח מוחא כפיים בסוף כל גאום פילוסופי, ואומר למוטה'לה המילולי: "טוב מאד! אנחנו עוד נראה להם בדיקו למה התכוונו, כשאמרנו את כל החוכמות האלו! אנחנו אומנם חייבים לרכוש עוד כמה מושגים, והפעם בתחום הפיסיקה, שהוא תחום החבלה הנוכחי, ואז בקלות נשכנע את אותם מרענים ואנטי-עסקים כי נכון להשקיע במעבדה שלנו. אנשים זו תופעה כה טיפישית! כמה טוב שאתה ואני הולכים ביחד!"

היו אלה בוודאי אותם הרגעים, שכאשר שאלתי אותו: "אבא, נדרמת? היה עונה לי, כעבור כמה שניות: "לא, כיכי, אני רק היררהתי. מה השאלה?"

"אין לי שאלה. רציתי פשוט לדעת אם אתה ישן."

מיכל בן-חורין
"אבא לא מעוניין לדבר איתך!"

אחרי חצי שנה, החליטו אמי ומוטה'לה להגר לאמריקה, עם כל המישפחה. ארו נשאר בארץ, כדי למכור את עסק מכוניות-האלפיה-רומיאן, ואמור היה להצטרף אלינו מאוחר יותר.

ואכן, אחרי חצי שנה הוא הגיע אל העיר טקסס, שבה התגוררנו. אכזבנו היתה איריה כאשר ראה את נסי-החורבן שחולל סופרמן, שעמד לפני פשיטת-רגל. כל עזרה מצידו נדחתה: מוטה'לה לא היה מוכן לעזוב את ארמת-החורבן, הוא היה נחוש בדעתו לסיים את חידוש הגרוטאות, שלקח על עצמו כעסק. אותן גרוטאות היו מודלים ישנים של מכוניות, ונקראו קלאסיים.

חודשים אחדים לאחר מכן עזב ארו את אמריקה, וחזר ארצה. מאותו יום ועד אחרי תאונת-הדרכים שהיתה לי, ניתק הקשר בינינו.

לעתים היה ארו מצלצל, כדי לדבר עם מוטה'לה. אך מאז אותו יום שבו עזב את טקסס, היינו אמורים לומר לו כי "אבא איננו בבית", או "אבא לא מעוניין לדבר איתך!"

את זאת ביקש מאיתנו סופרמן כדי שלא יצטרך לבזבז את זמנו שלו. פעם או פעמיים הצליח ככל זאת לדבר עם אותו אוּרְקֶל שחיפש, שהרי לא תמיד היה מישהו בבית מלבדו.

יכול לסבול את זה יותר, מיכלצ'וק. הם חייבים לשחרר אותי!" היה אומר לי, כשהוא עוצם את עיניו.

אילו רק היה מתנער מאותו כיסוף, אשר דחף אותו להיות עוד מוטה'לה בכל מחיר, היה מבין כי אותו דחף ארוור יוביל את חייו לתהום שבה הוא נמצא. אך אביו תמיד הסביר לו שבין השכל שלו ובין שיכלם של אחרים, עליו לבחור בשיכלו של אבא.

ובאיוזה שכל היה עליו להשתמש כדי לבחור בשיכלו של אבא? אין בעיה. אבא הרי "גדלולי" (חידוש לשוני של מוטה'לה), ויחליט כשביבילו כי כך עליו לבחור, שהרי זאת הבחירה הנכונה.

אותו אב תמיד בטוח כי אם תלמד ממנו מספיק, סביר להניח שתגיע אל המסקנה אשר תתאים לפרוגרמה שנתן לך. אך אותו אב הינו סתירה מהלכת על שתיים ומסתירה יכול הכל לנבוע. כמו, למשל, שאדם יכול להיות בעת ובעונה אחת הרסני אך גם סבלני וחכם, כאשר קיימת סתירה יסודית בין הפסיכולוגיה לפילוסופיה שלו.

כל-יך הרבה פעמים הסברתי לארו עד כמה הוא נפלא, כשאינו משועבד לאביו, ולכל אותם אמצעים שאמורים היו לקרב אותם זה לזה, כמו ההכרח שבנעשיית כסף.

אפשר עדיין לשמוע את מוטה'לה אומר: "כן, אך אילו הייתי על אי בורד...", "אילו הייתי לבר בעולם...", "לי העולם לא יכול לעשות כלום. אין ערך שיש ביכולתם להציע לי" חבל כאמת שאותו רוביניון קרזו לא ארו את קופת-השרצים שלו ועבר לאי בורד. אילו עשה זאת לפני שנים, אולי היה נותן לארו את האפשרות להתנער ממנו, והיום לא היה עוד סופרמן-נפול. לכל היותר היה הופך עוד איש-עסקים נורמלי מחיפה, עם בית קטן ומישפחה קטנה.

אצל אבא בכלא

פ גשתי את ארו לראשונה ב-1974. אמי נישאה לאביו, והוא עבר לגור איתנו.

קשה היה לכולנו, אמי, אחי ואני, לסבול אותו. הוא נהג להלך

ארז בן-חורין

כשאבא נותן למישהו פרח, הוא אחרי-כך שורף שדה של פרחים

בבית כשהוא נועל קפקפים לבנים ומצטט, לא תמיד ברגע המתאים, פרקים מתורת אביו הסופרמן.

את מוטה'לה הבנו. הוא לא מוזמן השתחרר מהכלא, איש נדיר ביכולתו השיכלית והפיסית, סקרן נצחי, אשר הצטייר ברוחנו כנציגה הבלעדי של האמת. ארו, לעומת זאת, היה שולף את אותם מישפטי-אבא שלמדו בעל-פה, וציפה שיתייחסו אליו כאל מי שהיקנה להם משמעות.

ארו לא גרל אצל אביו, אך תמיד ידע כי יש לו אבא. אחרי שנודע לו כי אותו אבא נמצא בכלא רמלה, החליט לנסוע לבקרו. קרוב-מישפחה סיפר לי שיעץ לו שלא ללכת לביקור, אך ללא הצלחה. "הבחור פשוט התעקש להכיר את אביו".

אותו קרוב-מישפחה ראה אותו גם אחרי שחזר מאותו ביקור, וסיפר כי מאוד השתנה.

"את מבינה, פיתאום כולם הפכו להיות אויבים האשמים בכך שאביו בכלא".

ומה אתם חושבים אומר אבא-סופרמן לילד בן 17, שבא לבקר אותו בכלא?

"להיות בני לא בחרת, שהרי מעולם לא נשאלת. אך אני אעריך אותך בהתאם למה שתעשה מעצמך".

פה טמון הכישוף אשר הגיע את ארו כל חייו.

אבא שלו, הנדיר והנערץ, בכלא-רמלה, יעריך אותו אם — ורק אם — יעשה מעצמו מה?

אה, זה פשוט ביותר. מוטה'לה מעריך את הזהה, או השואף להיות זהה, עם מוטה'לה!

ארו עשה כל שיכלו היה כדי לשחרר את אביו, שהפך הדבר המרכזי בחייו.

החבלן שבפנים

ח צי שנה עברה עלינו כעל מישפחה מהישוב, למרות שהיה לנו אלוהים משלנו. מרי יום שמענו מה הם חיים, ואיך נכון